

[Thorndahl]

med også helt logisk kommunernes selvbestemmelsesret. Jeg mener ikke, at der er nogen reel forskel på venstres og fremskridtspartiets holdning til kommunernes selvbestemmelsesret. Man kan selvfølgelig diskutere metoden, men udgangspunktet er nøjagtigt det samme, nemlig en erkendelse af, at det altså af nationaløkonomiske grunde er nødvendigt at begrænse kommunernes frie dispositionsret. Så kan man diskutere, hvordan man mest hensigtsmæssigt lægger den ramme ind, men det er en diskussion om teknik, holdningen er den samme.

Fru Karen Thurøe Hansen karakteriserede vores forslag som et meget kontant indgreb over for kommunerne. Det synes jeg ikke er en rimelig betragtning, for som det fremgår af bemærkningerne, vil dette forslag til begrænsning af kommunernes dispositionsfrihed være det forslag blandt alle dem, der ligger på bordet, der berører det færreste antal kommuner. De fleste kommuner, langt over 200, vil være uberørte af dette forslag. Med virkning fra 1981 er det rigtigt, at vi ønsker en nedtrapning af det reelle forbrug i kommunerne, og så vil det komme til at påvirke så mange, at der måske kun er 200 kommuner, som ikke bliver berørt. Men fru Karen Thurøe Hansens betragtning gik på, at det er et meget kontant indgreb over for kommunerne. Sådan som det blev sagt, må jeg gå ud fra, at det betyder samtlige 275 kommuner og 14 amtskommuner. Denne betragtning er ikke rigtig, den er logisk forkert. det er simpelt hen det forslag, som berører det færreste antal kommuner, nemlig de kommuner, der ud fra denne betragtning har et overforbrug.

Jeg må også sige til fru Karen Thurøe Hansen, at når man fra det konservative folkepartis side siger, at man vil værne om og ikke nedbryde det kommunale selvstyre, så kan vi da også være enige i det. Det forslag, som vi har fremsat, værner om det kommunale selvstyre, den kommunale dispositionsfrihed, for det største antal kommuner.

Fru Karen Thurøe Hansen fastslog, og det er jeg enig i, at kommunerne er loyale over for regeringen og dens henstillinger. Uanset hvilken politisk farve en sådan regering måtte have, vil kommunerne være loyale over for sådanne henstillinger. Så er det en strid om ord, når man taler om lovmæssige begrænsninger i modsætning til henstillinger.

Er der tale om en henstilling, som man er loyal over for – og det synes jeg man skal være – er det ligegyldigt, om det bliver i lovsform eller blot en henstilling, en opfordring, hvad man nu vil kalde det. Virkningen er, at man disponerer på baggrund af en sådan henstilling, ligegyldigt om den er vendt i folketinget eller bare er en regeringshenstilling. Ud fra det synspunkt kan jeg ikke se, at der ligger en forskel i vores holdning til begrænsning af kommunernes forbrug og så det, som det konservative folkeparti ønsker.

Jeg kan være enig i den bemærkning, som blev gjort om prisniveauforskellene. Jeg har selv overvejet det lidt, da vi foretog konsekvensberegninger af forslaget. Det er rimeligt nok at sige, at der er så klare prisniveauforskelle mellem kommunerne i det jyske område og så herovre, at det vil være rimeligt at indarbejde det på en eller anden led i udgiftsbehovsvurderingen eller fordelingsgrundlaget. Det vil vi være meget åbne over for, og vi har altså også overvejet det, men med de muligheder, vi har haft, har vi ikke været i stand til at få det indarbejdet.

Fru Ingerlise Koefoed startede med et historisk resumé af kommunalreformen, og det kan jeg da være meget enig i. Fru Ingerlise Koefoed så vores forslag som et forslag til at fordele fattigdommen i kommunerne. Det er selvfølgelig et spørgsmål, fra hvilken side man ser det. Danmark er stadig væk et af verdens allerrigeste lande – så vidt jeg ved det fjerderigeste – og det, vi i virkeligheden taler om, er at fordele rigdommen på en måde, der samfundsmæssigt og nationaløkonomisk er hensigtsmæssig. Det er noget ganske andet. Det, vi har sagt med vores forslag, er, at begrænsningen skal ske i kommuner, hvor behovstilfredsstillelsen må siges at være nået meget langt i forhold til andre kommuner, tilbagestående kommuner, kommuner – vi har mange ovre i Jylland – som i virkeligheden kun skatteudskriver 50–60 pct. af det, som de skulle udskrive, hvis de skulle nå op på et landsgennemsnitsforbrug pr. indbygger. Når man foretager de generelle indgreb, som regeringen har foretaget, og som det også ser ud til at regeringen vil foretage sig, rammer man netop de kommuner, der har et meget beskedent serviceniveau, en meget beskeden institutionsopbygning. De bliver bremset. Det kan godt være, at de hen ad vejen meget gerne vil forsøge at få bygget deres serviceni-